

Szikszó

SZIKSZÓ VÁROS ÖNKORMÁNYZATÁNAK LAPJA

2020. AUGUSZTUS

Jaj, úgy élvezem én a strandot...

Idén is nagy siker volt a Spongyabob tábor, melyen négy turnusban, 150 gyermek vett részt.

A TARTALOMBÓL

2. OLDAL

Az első
próbatételeket
kiálltuk
A haza
minden
előtt

4. OLDAL

Kiss
Gellért,
a természet-
fotós

10. OLDAL

Születési
helye
Szikszó

11. OLDAL

Szikszóról
került
a válogatottba

„Négy szócskát üzenek,
vésd jól kebeledbe,
s fiadnak hagyd örökül
ha kihúnysz:...

Kedves szikszóiak, tisztelt vendégeink!
Szeretettel köszöntöm Önöket!

Kölcsy Ferenc, Emléklapra című epigrammájával üdvözlöm Önöket. Különleges, nem megszokott, egyedi, furcsa ünnepnap a mai. 2020. augusztus 20.

Az ünnephez kapcsolódóan hagyományosan két kifejezést együtt, egymástól elválaszthatatlanul használunk: augusztus 20-a, az államalapítás ünnepe, az államalapító I. István király ünnepe, a katolikus egyházban Magyarország fő védőszentjének tiszteletére tartott ünnep.

István király, Szent István. A magyar állam-szervezet és a keresztény magyar állam megteremtője, az egyik első magyar katolikus szent.

Négy évszámot illő felidéznünk a mai napon: 975., 1001., 1038., 1083. Mit takar ez a négy szám? István születése, királlyá koronázása, halála és szentté avatása.

Az utóbbi eseményhez, a szentté avatásához kapcsolódóan tudjuk, hogy a ceremóniát augusztus 15-re, Nagyboldogasszony napjára tűzték ki, de koporsóját nem tudták felnyitni csak öt nap múlva. Így 1083. augusztus 15-e helyett 1083. augusztus 20-án emelték végül a székesfehérvári bazilika oltárára és avatták szentté.

Ezen legutóbbi esemény, a szentté avatás óta is eltelt 937 év... 937 év! 37 év is hosszú idő egy ember életében, 937 év felfoghatatlan...

De valami miatt mégis emlékezünk és ünnepeljük azt a napot, amely ennyi ideje tör-

A lakosság javaslatait várja a képviselő-testület a „Szikszó Város Díszpolgára” és a „Közösségért-díj” adományozására.

Díszpolgári címet az kaphat, aki kiemelkedően jelentős munkájával, vagy egész életművével hozzájárult a város jó hírének öregbítéséhez, anyagi és szellemi értékeinek gyarapításához, továbbá példamutató emberi magatartása miatt köztisztviselőként áll.

„Közösségért-díjat” kaphat azon társadalmi és gazdasági szervezet, egyházi jogi személy vagy természetes, magánszemély, aki a település lakosai felé játékonysági, támogatási, illetve társadalmi, szociális, kulturális és gazdasági élet területén kiemelkedő munkát végzett.

A személy vagy szervezet nevét és a rövid indoklást tartalmazó anyagot az önkormányzat titkárságán szeptember 25-ig lehet leadni.

...a haza minden előtt”

tént... Ebben van valami titok, valami megmagyarázhatatlan vagy nagyon is megalapozott...

Két kulcsszó, ami 1001-től, királlyá koronázásától ma, 2020-ban, de 1920-ban és a magyar történelem folyamán mindig is ugyanazt jelenthette: a két kulcsszó pedig nem más mint: magyarnak lenni és kereszténynek lenni...

„Forr a világ bús tengere, oh, magyar” (Bersenyi Dániel, A magyarokhoz II., óda 1807)

2020-ban ez fokozottan igaz. A világban, Európán kívül és belül is komoly konfliktusok, társadalmi, gazdasági feszültségek vannak. Az elmúlt időszakban Szikszón küzdöttünk tüzzel és vízzel, küzdöttünk a vírussal. Sok mindent terveztünk, de nem tudtuk úgy megünnepelni, ahogyan igazán szeretnénk volna: gondoljunk csak március 15-ére, húsvétra, a majálisra, pünkösdre, június 4-ére, a mai napon elmaradó tűzijátéokra.

De igyekeztünk megvédeni magunkat és gondoskodni az elesettekről, az idősekről. Köszönöm a kis közösségeink, magánemberek segítségét a közel 5000 maszk megvarrásában, a bevásárlásban segítők, az ételt kihordók munkáját. Köszönöm a helyi orvosok, ápolók, polgárőrök, a szociális szférában, a közigazgatásban és a köznevelésben dolgozók munkáját. Azoknak a névtelenül is adakozó szikszóiaknak a segítségét, akik a testület által létrehozott adományalaphoz hozzájárultak. Köszönöm a képviselő-testületnek, akiknek tagjai az őszi esküjük alkalmával nem gondolhatták, hogy azt rövidesen próbára teszi az élet. Az első próbatételeket kiálltuk, bízom benne, hogy a következők kisebbek lesznek.

A járvány mellett komoly közéleti és hitéleti veszteségek is értek bennünket, hiszen országgyűlési képviselőnk váratlan és Tibor atya hosszú betegsége után bekövetkezett halála nehezen feldolgozható. Képviselő úrral komoly, reményteli munka kezdődött a város érdekében, amely egyelőre nem fejeződött be. Tibor atya egy évtizedes munkája a templomépítés és a görögkatolikus hívek összetartozásának erősítése mellett a városban is sok helyen emlékeztet rá: gondoljunk a ruszin pincenapra, borversenyre vagy a görög bála, ahová már alig lehetett beférni. Mindig sokan vártuk azt a jó humorú estét, ami Tibor miatt vált azzá.

Az utat azonban folytatjuk, mert folytatnunk kell. Ugyanúgy, ahogyan a Szent István

által lerakott alapokon folytatódott a magyarság történelme. Itthon, Szikszón is folytatjuk, folytatnunk kell a munkát a városban, közösségeinkben, de közben nem felejtjük azokat, akik már nincsenek velünk és azokat a tetteket és eseményeket, amelyek 1,5, 10, 100 vagy 1000 éve történtek. Azokat a tetteket és eseményeket, amelyek a gyökeret, a hitet adják nekünk. Ha a jövő városvezetőinek a munkájához a jelen tetteivel hozzá tudunk járulni, akkor megtettük, amit megkövetelt a haza.

Köszönöm a lakosság közreműködését, illetve türelmét ehhez a munkához.

„Itthon vagyok. S ha néha lábamhoz térdel egy-egy bokor, nevét is, virágát is tudom, / tudom, hogy merre mennek, kik mennek az uton...”

Tudom, hogy tudják, tudom, hogy érzik, miről beszélek. Mindenkinek megvan a maga Radnóti-féle saját virága vagy a boltban a rég látott ismerőssel a rövid beszélgetése, az iskolai barátságai, amelyek Szikszóra kötik. Ha elkerült, visszahúzzák, mindig arra készítetik, hogy itthon, Magyarországon is Szikszón legyen leginkább otthon... Szikszónak ez a városias vidékisége vagy vidéki városiassága a sajátja: az utcán az arcok ismerősek, a házak is azok... Tudjuk, ha valakivel baj történik, nem megyünk el mellette... Tudjuk, hogy sok a munkánk a településen: építkeznünk kell, utakat javítani, járdát építeni, telket osztani, árkokat kell ásni. Árkot is kell ásni, igen, de úgy, hogy közben az egymás között lévő árkokat – ha vannak – betemetni...

Az imént a megszentelt kenyérből részesülhettünk mindannyian. A nemzeti színű szalaggal átkötött kenyér a haza és az élet szimbóluma. Imáinkban is kérjük: „mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma...”

Felemelő esemény a kenyér megszentelése a mai ünnepen is, köszönöm tiszteletes aszszonynak és parókus úrnak.

Kedves szikszóiak, kedves vendégek!

Kívánom, hogy történelmünk, a várost érintő közös célok, az egymást iránt érzett tisztelet határozza meg életünket, amelyhez erő, kitartást, türelmet és hosszú, egészséges életet kívánok mindannyiunknak.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!

Sváb Antal polgármester ünnepi beszéde 2020. augusztus 20-án hangzott el Szikszó Város főterén.

SZEPTEMBER 30-ig még igényelhető a SZIKSZÓ-JEGY!

Növekvő támogatási összegek

„De miért érdekli a polgármestert a nyugdíjam összege?”

A Szikszó-jegy kapcsán idén két változás történt.

Egyrészt az öregségi nyugdíjas szikszóiak nem egységesen 20.000, hanem sokan – alacsony nyugdíj esetén – nagyobb összeget, azaz 30, illetve 40 ezer forint értékű jegyet is kapnak, másrészt a Kúria és a Kormányhivatal állásfoglalása alapján ugyanakkor az ilyen szociális jellegű támogatást csak igénylésre lehet nyújtani, ezért kell visszaérkezniük a kézbesített igénylőlapoknak, feltüntetve azon a jövedelem, a nyugdíj összegét, mely alapján a támogatás mértéke megállapítható. Tudom, hogy a településünkön élő időseknek szokatlan és sokszor kényelmetlen lehet ez az új eljárás, az elmúlt években automatizmusként működő rendszer helyett, de meg kellett felelnünk a jogi követelményeknek. Fontos változás, hogy a jogszabályi előírás-

sok – nem a képviselő-testület vagy a polgármester – miatt szükséges a nyomtatványhoz a jövedelmet is igazolni.

Köszönöm, hogy nyugdíjasaink megértették ezt, s augusztus végéig már több mint ötszázán vissza is juttatták igénylésüket.

Ugyanakkor szeretném kiemelni, hogy pénzügyi nehézségeink ellenére, sikerült elkezdni vállalkásaink, ígéreteink teljesítését is. Ebben az évben minden arra jogosult szikszói nyugdíjas nemcsak a szokásos 20000 forint Szikszó-jegyet kapja meg, de törekedtünk arra, hogy a rászorultabbnak kezdjük el ennek fokozatos növelését. Az ingatlanl rendelkezők számára további megtakarítást jelent a megszüntetett kommunális adó, ahol ez évben 16.500, míg jövő évtől már évi 22.000 forintot nem kell kifizetniük.

Így adott esetben egy nyugdíjas házaspár egy évben segítségünkkel minimum

62.000 forinttal, de alacsony nyugdíjak esetén akár 102.000 forinttal többet költöhet közvetlen céljaira.

Szikszó azon nagyon kevés települések egyike, ahol nincs szemétszállítási díj, nincs kommunális adó és rászorultság alapján a nyugdíjasok minimum 20.000 Ft-os támogatásban is részesülnek.

Sváb Antal, polgármester

A SZERKESZTŐ MEGJEGYZÉSE: A Szikszó-jegyet tíz évvel ezelőtt vezette be az akkori képviselő testület, azzal a céllal, hogy a nyugdíjasoknak ebből lehetett kifizetni a különféle adókat. Semmi mást, csak az adókat. Később már lehetett belőle vízdíjat is fizetni. Most viszont úgy áll a dolog, hogy – mivel az önkormányzat eltörölte az adókat, így – minden nyugdíjas tulajdonképpen vásárlási utalványt kap, amin bármit vehet. A teljességhez ez is hozzá tartozik. Így kellene erre a Szikszó-jegyre tekinteni!

Civil Tanács ülése

Sváb Antal polgármester összehívta a város Civil Tanácsának formálisan első, alakuló ülését. Az Inkubátorházban augusztus 31-én (hétfőn) 17 órától tartandó rendezvény programja az elnök megválasztásával kezdődik, tájékoztató hangzik el Szikszó Város Önkormányzatának 2020. évi tevékenységéről, majd a városfejlesztés stratégiai törekvéseiről. Az ezt követő vitában a tagok mondhatják el véleményüket, javasataikat a város életével, jövőjével kapcsolatban.

Tapasztalatok, eredmények, tervek Eltelt egy év

a képviselő-testület beszámolója

A városvezetés új, de hagyományt teremtő szándékú kezdeményezése, hogy Szikszó polgárai előtt minden eltelt év után hivatalosan beszámol munkájáról, a város helyzetéről. A választás utáni első év megbeszélésére október 19-én (hétfőn) 17 órakor az Inkubátorházban kerül sor.

1. Összefoglaló értékelés az egy év tevékenységéről, az aktuális helyzetről – **Sváb Antal**, polgármester

2. A városfejlesztés új stratégiai irányai, a gazdasági program megvalósítása – **Piskóti István**, alpolgármester

3. A bizottsági, képviselői munka eredményei – **Marjai Pál**, **Gulyásné Kerekes Rita**, **Mező István**, **Gál Péter**, **Hetesi Gergely**, **Kőhalmi Mónika**, **Stelmach Mariann**

4. Kérdések, hozzászólások

Feljelentések, jogi eljárások indulnak az előző évek városvezetői döntéseinek kapcsán

A város helyzetét, a 2014–'19 közötti ciklus városvezetési döntéseit vizsgáló ideiglenes bizottság tavaszi jelentése után – mint ezt többször jeleztük az újságban, a testületi üléseken – tovább folyt a dokumentumok részletes, jogászok általi elemzése, értékelése.

A bizottság tíz oldalon – 8 témakörbe rendezve, több mint 30 pontban összefoglalva – feltárta a város állapotát, az előző városvezetés működésének fő jellemzőit, a szakmailag hibás, adott esetekben átgondolatlan, a város érdekeit is sértő, gazdasági károkat okozó, a lakosságot hátrányos, veszélyes helyzetbe is hozó döntéseit, a pazarló gazdálkodás gyakorlatát, a városi cégek általi, felróható, jelentős veszteségtermelését, míg más cégeknek az indokolatlan

előnyök biztosítását. A város-politikailag, szakmailag hibás, adott esetben etikátlan döntéseket, dokumentumokat, szerződéseket a jogászok a polgári- és büntetőjogi számonkérhetőség, felróhatóság szempontjai alapján elemezték végig, így azon ügyekben javasoltak hatósági eljárásokat, melyek ezen kritériumok szerint is, azaz jogilag élitelhetőek.

A Képviselő-testület az augusztus 27-i, rendkívüli ülésén, zártkörű tárgyaláson hallgatta meg a

polgármestert, az alpolgármestert az ügyek állásáról, s felhatalmazta a város vezetőit, hogy a jogászok által kezdeményezett feljelentéseket, jogi lépéseket indítsák el, s biztosíthassák annak pénzügyi költségeire a fedezetet. A következő hetekben három-négy esetben, mindegyikükben több ügyet összekapcsoló témában fog sor kerülni feljelentésre. Mindegyik kiemelt ügy ingatlanok, földterületek és épületek adásvételével, külső magánközösség-üggyel, városi cégek működésével, azok értékesítésével, a képviselő testület felé megtévesztő, illetve hiányzó tájékoztatással kapcsolatosak. A részleteket, mihelyst a

jogi folyamatok megengedik, meg fogjuk osztani a város nyilvánosságával.

Érzékeltetendő az ügyek jellegét, mértékét, a helyzetek „abszurditását”, megemlítem az elmúlt hónap meglepő esetét, amikor is egy fővárosi jogi iroda az Önkormányzatunkkal szemben egy több mint 5 milliárd (nem tévedés, milliárd!) összegű kártérítési igényt jelentett be, a polgármester által szerződésben vállalt, nem teljesített, nagyvonalú, a SIXO Park Kft.-hez kapcsolódó elmaradt üzleti teljesítmények, s ígéretek nem teljesítése miatt. A jogászok tehát tovább dolgoznak...

Piskóti István, alpolgármester

MOLDVÁN TIBOR (1976–2020)

Nem akarom írni ezeket a sorokat... Nem akartam, hogy ma reggel kikerüljön a fekete zászló a városháza kapuja fölé. Beszélgetnünk, nevetnünk, kicsit iszogatnunk, jövőt terveznünk kellene vidám, őszinte szereteteli társaságban úgy, ahogy évenként keresztül annyiszor.

Tudod, te görög, hogy nekem, rómainak – hiszen így hívtad magad és engem egymás között, ha élcelődtünk – megszokad most a szívem? Hány-szor ugrattuk egymást azzal, hogy ki a görög katolikus, ki a római katolikus, hány-szor ugrattuk egymást azzal, hogy a Diósgyőr az más, mint a Nyírség bármely csapata... Hány-szor csak azért viccelődtünk egymással hosszan, mert ez egy megszokott, várt játék volt közöttünk...

Persze, sokszor beszélgettünk komoly dolgokról, sokat tanultam Tőled, drága Tibor! Magánemberként egy évtizeden keresztül, városvezetőként már szinte alig volt lehetőségem...

Te voltál, (Te vagy!) az az ember, akit rengetegen vallottak barátjuknak, hiszen mindig, mindenkivel megtaláltad a közös hangot, az utat a szívéhez, lelkéhez. Ha megjelentél valahol, magaddal ragadtad az embereket: valahogyan megnyugodtak körülötted, kisimultak a ráncok, jókedvet, lendületet és hitet kaptak Tőled a közeledben lévők.

Tavaly ősz végén, tél elején is volt még figyel-med, erőd, szíved betegen írni nekem, hogy túl sokáig látod égni a lámpát a hivatali szobában, vigyázzak magamra. Súlyos betegen is óvtad a másikat.

Nem tudom elhinni a hihetetlen... Nem akarom felfogni a megmásíthatatlant... Réka, Ákos, Dávid, édesanyád, a testvéreid... És mindössze 44 év... Szikszón ebből 10, ami a közösségnek felejt-hetetlen...

Drága Tibor! Ígérem, a lelkünkben mindig élni fogsz és örökké szeretni fogunk!

Isten Veled!

Sváb Antal

A természetfotós

Az utóbbi hónapokban, egyre többet látjuk a facebookon Kiss Gellért csodálatos természetfotóit. Mivel közösségi oldalát nem mindenki látja, szeretnénk bemutatni őt, és néhány szép felvételét is megosztani az olvasókkal.

KISS GELLÉRT

- 1981-ben született Szikszón, jelenleg is itt lakik.
- 1999-ben érettségizett Miskolcon az Eötvös József Művészeti Szakközépiskolában.
- 2009-ben szerzett ének-zenekarvezetés szakon tanári diplomát Nyíregyházán
- Sajókeresztúron, Harsányban és Sajóhídvégen tanít.
- Fotózással a főiskola után kezdett foglalkozni, de mint elmondta, ez neki hobby.

„Ha Isten becsuk egy ajtót,
valahol máshol kinyit egy ablakot...”

Apró foltok, színes barátságok

Számos helyzet adódhat életünkben, amikor azt érezzük, talán végérvényesen bezárult egy ajtó.

Hajlamosak vagyunk kétségbe esni, ám amikor mélyen elgondolkodunk helyzetünkről, megnyugszunk, megnyílik egy várva várt lehetőség, amiért hálásak lehetünk a Teremtőnek. Ő mindig jobban tudja, mire van szükségünk, mitől leszünk igazán boldogok.

Így kezdődött számomra a foltvarrókkal való találkozás. Úgy éreztem céltalanná vált a szakmai életem (bezáródott egy ajtó), és akkor *Leskó Józsefné* szeretettel invitált egy új, lehetőségekkel teli tevékenységre (kinyílt egy ablak). Ica néni gyakorlott közösségépítő, neki köszönhető a Szikszói Református Foltvarró Szakkör megvalósulása is.

2014 őszétől indult a kis csapat, *Nyerges Edit* okleveles varrónó segítségével. Havonta két alkalommal találkoztunk a templom kápolnájában. A kezdeti botladozások után nagy lendületet vett a varrókör, mert Edit nem hagyott minket feladatok nélkül. Minden alkalom kihívás, de egyben inspiráció is volt számunkra, mert érdekesebbnél érdekesebb technikákkal ismertetett meg minket.

Egy-egy kisebb fortély és máris kész az új produkció! Arra is biztatott bennünket, hogy közös munkát alkossunk. Készítettünk két olyan falvédőt, amely minden tag keze nyomát magán hordozza, összetartozásunk így erősödött.

Mennyi táska, terítő, használati eszköz, dísz tárgy került ki a

kezünk közül! Két alkalommal is szerveztünk kiállítást templomunkban. 2019 őszén a városi óvoda kért fel bennünket kiállításra, hogy a gyermekek esztétikai érzéke, kreativitása fejlődhesen.

Marjai Pál gondnok úr felkérésére 2019 adventjén, a főtéren színesítettük a városi kézművesek palettáját.

A csoport tagjai is jól együttműködnek egymással, s új tagokkal is bővültünk. Köszönhető ez annak, hogy civil szerveződésként, magunk határoztuk meg mit szeretnénk, mikor találkozunk. Egyszerűen, kötetlen formában jól érezzük együtt magunkat. Sokszínűek vagyunk, más-más ismerettel, de egy közös bennünk: alkotni szeretünk. Ahogyan a foltok, mi is összeálltunk szép színes terítővé.

Ahogy Arthur Koestler állítja: „A kreativitás olyan tanulási folyamat, amelyben a tanár és a diák ugyanaz a személy.”

Mi is egymástól tanulunk, egymásnak segítünk egy-egy új technika elsajátításában.

Öt év után *Kispál Attiláné* szervezi a csapat életét. Nehéz dolga van, hiszen az újonnan érkező tagokat meg kell ismertetnie a technika alapjaival, közben a haladókat is irányítja. Nagy türelemmel, segítőkészséggel áll a problémás helyzetek elé, olyan fortélyokra hívja fel figyelmünket, ami megkönnyíti az alkotást. Judit fogta össze a foltvarrókat akkor is, amikor *Sváb Antal* polgármester

úr megkereste azzal, hogy segítsünk a városiakok számára a vírus idején szájmasczkákat varrni. Aki csak tehette szívesen vett részt a munkában, több száz maszkot készítettünk.

Köszönettel tartozunk *Csomós Jánosné* tiszteletes asszonynak, aki a kezdetektől fogva támogatta a csoportot, helyet adott nekünk a református iskolában.

„*Furcsa az élet. Ahogy összehoz két embert itt meg amott, mintha csak véletlen lenne, s aztán egymáshoz láncolja őket a barátság láthatatlan erejével.*” (Wass Albert)

Dr. Petró Csabáné

Szikszó

a múltban

Elindultam szép hazámból...

Levelek az emigrációból

Múltidéző rovatunkban azokról a magyarokról is ejtsünk szót, akik szülőföldjük elhagyására kényszerültek a történelem viharai következtében.

A kivándorlási hullám már a 19. sz. második felében megkezdődött, folytatódott a 20. század első évtizedeiben, majd az '56-os forradalom után újra felerősödött. Az első hullámmal elsősorban a föld nélküli zsellérek, elszegényedett parasztok ragadtak vándorbotot. Abaúj-Torna vármegye falvaiból, és Szikszóról is nagyon sokan próbáltak szerencsét a tengerentúlon, szinte nincs is olyan család, akinek közele, vagy távoli rokonai ne lennének valahol a nagyvilágban. Sokan választottak új hazát Kanadában, az Egyesült Államokban vagy Ausztráliában.

”

„Akiket csábít a kecsegtető remény, hogy ...aránylag rövid idő alatt annyit meg-takaríthat, hogy hazatérve lakóházat és néhány hold földet vehessenek.”

– jegyezte meg a vármegye aljegyzője 1930-ban.

Az újabb kivándorlási hullám a II. világháború után indult újra, mely 1947-ben csúcsozott ki, amikor a kibontakozó új népi demokrácia kimutatta a foga fehérét a kék cédulás választási családokkal, az egyre nyíltabb egyházüldözésekkel, államosításokkal, földbirtokokkal rendelkező gazdák kulákká nyilvánításával. A magyar nép kapott már egy kis ízelítőt 1919-ben a proletárdiktatúrából, jöttek a hírek Sztálin rémuralmáról is, sőt megtapasztalták az új megszállást is. A németek után jöttek az oroszok. Szikszóra 1944.

Nagy Jolán és Balla Bertalan esküvői képe – 1942.

november 30-án vonultak be a II. Ukrán Front katonái. De ez egy másik történet, azokról is tudnának mesélni, akik átéltek!

Kanadába vándorolt család tagjainak leveleit őrizte meg nagynénem Nagy Jolán, akinek első férje, Balla Bertalan, Szikszó község jegyzője volt. Neki írta leveleit egy fiatal lány, G. Klára, aki édesanyjával és Lajos nevű öccsével 1948. tavaszán hagyták el az országot, és csatlakoztak a már korábban Kanadában letelepedett édesapjukhoz, illetve keresztszüleihez, bizonyos B. házaspárhoz és Jolánka nevű lányukhoz. Utolsó levele 1950-ben íródott.

De nézzük az említett leveleket. Az első levél 1948. április 1-én kelt, ebben Klára részletesen beszámol az utazásról. Ausztrián és Olaszországon keresztül érkeztek a Genovai kikötőbe, ahol hajóra szálltak 1500 utassal. Velük utazott 500 zsidó kivándorló, akiket építő- és szakmunkásként fogadott Kanada. Átéltek két tengeri vihart, 600-an lettek tengeri betegek, köztük Klára is. A hajóról küldtek táviratot édesapjuknak, aki a kikötőben várta

őket. 1948. virágvasárnap este kötöttek ki. „Szegény apám, nem ismert meg bennünket. Sírt örömeiben, azóta sem tud eltelni velünk.” Az első napok takarítással és mosással teltek, hiszen apjuk egyedül élt odakint, meglátszott az asszonyi kéz hiánya. Majd jöttek a vizitek 2 angol családnál, muzájból, ahogy írja Klára, ez apjának üzleti érdeke. Halifaxban nem sikerült munkát kapnia, ezért Torontóba költözött keresztszüleihez, a B. családhoz.

1948. május 22., Toronto

„Drága jó Jolika néni! ...B-éknál vagyok, ők hívtak. Bérelnek egy emeletes házat, az emeleten lakók vannak, alól ők laknak 2 szobát, konyhát és fürdőszobát használnak. Keresztapa különösen szeret, mondhatnám, jobban, mint Jolánkát. Dolgozom egy rológyárban, jó, könnyű munkán. Keresek hetenként 18 dollárt, keresztnemának fizetek 8-at egy hétre. Már vettem két ruhát és cipőt... a divat: bő, loknis... A fiatalok itt igen élnek! Most is szalonnasütést rendeztek, és már fél 1, és még nincs itthon Jolánka! Én nem tartok velük és nem

járok sehova csak néha moziba. Van egy kis magyar templomunk, mondhatnám, ott érzem jól magam... Itt mindenki festi magát, bámulnak engem, hogy én miért nem teszem. Félek nagyon, háborút rebesgetnek....Klára

1949. március 8., Toronto

Drága jó Jolika néni!Úgy fáj az a sok minden, amit hallani kell otthonról. Szinte el sem akarom képzelni. Itt, ahol úgy él az ember, ahogy akar, azt beszél, amit akar.

Milyen hírek juthattak el Kanadába? Az egyházüldözések egyre nyilvánvalóbbá váltak. Mindszenty József hercegprímás meghurcolásáról, életfogytiglani fegyházbüntetéséről egész biztosan a világlapok is beszámoltak. Itt Szikszón Kocsis János plébánost érték provokatív támadások, mivel nyíltan fellépett az iskolák államosítása ellen. Balla Bertalan jegyző úr is hamarosan a politikai tisztogatások következtében állástalan lett, mint jobboldali gondolkodású személy. Hamarosan kulákklistára kerültek, Joli néni 20 hold földet örökölt, férje is szép birtokot hozott a házasságba. Gazdál-

kodtak, ebből szerettek volna megélni. Mindebből semmi sem lett. A földeket hamarosan „önkéntesen” fel kellett ajánlani az államnak. Közben a házasság is megromlott, 1950-ben elváltak.

Klára sorsa viszont kezdett egyenesbe jönni, egy évvel a kivándorlás után sikerült venniük egy kis 7 szobás házat 7000 dollárért, igaz, hogy csak 3000 dolláruk volt, a többi adósság „bizony soká kell dolgozni, míg kifizetjük... Összel iskolába megyek, ha az Isten megsegít. Üzleti nyelvet fogok tanulni, gyors- és gépirást és akkor el fogok tudni helyezkedni... én vettem a szalon bútort, 350.50 dollárba került, egy év alatt kell kiegyenlíteni.”

Klára szorgalmas lány volt, kitűzött célját kitartó munkával kívánta elérni. „Minden erőm és időm a tanulás. Kb. szeptemberben már állásba mehetek, egész nyáron járok iskolába és amikor kész leszek, az iskola kihelyez munkába. A gyorsírásom 100 szó/perc, géppel 50/perc. A könyvelést kicsit nem szeretem, de megvagyok vele. Másból elég jól haladok. Persze, vannak sokan jobb tanulók, de rosszabbak is nálam, pedig itt születtek. Nehéz igen, még a nyelvet is tanulnom kell.

Hetenként két este 6–12-ig dolgozom, meg szombaton és vasárnap délután, meg este 12-ig. Egy olyasmi hely, mint az Angol Park Pesten, ott egy bódében vagyok elárúsító. Virslit, meg hűsítő italokat árulunk. Többen osztálytársaimmal egy helyen, 50 centet kapunk egy órára. Így dolgoznak itt az iskolások mind. Olyan érdekes, nálunk otthon alig várják a gyerekek a vakációt, itt meg mindegyik dolgozik nyáron át akármilyen gazdag szülőknek a gyereke is.

Olyan vágyakozva gondolok azokra a szép időkre, amit otthon eltöltöttünk. Annyi időt elunatkoztam, bezzeg, itt nincs arra idő, mert örökké csak szaladni kell. Jó itt annyiból, hogy, ha az ember dolgozik, van mindene, de nem sok ideje marad élvezni. Szívesebben élnék otthon!”

Klárát nem vakította el Amerika gazdagsága. Így írt erről:

„Én még mindig nem szoktam bele az itteni helyzetbe. Nem járok sehova, nem is érdekel. Nagyon könnyű, üres itt a fiatalság. Még mindig nem festem magam. A B. Jolánkára már nehezen tesszeme ráismerni! Van egy helyes barátnőm, Bácskai, ott tanított. A vőlegénye elesett Oroszországban, már 10 éve, de még mindig hű hozzá. Nagyon értékes lány!... Otthonról erőltetnének menni ide is, oda is, de hál' istennek mindig itthon kell ülni... Keresztanyáék irigylük, hogy én iskolába járok, a Jolánka pedig nem. Aztán meg volt itt egy kispap, akinek én tetszettem, és náluk lakott, és ők

akarták megfogni, de nem sikerült, hát bántotta őket. Engem nem érdekelt, nem szerettem én a Miklóst (a pap neve), csak ő próbált, de leráztam szépen. Joli néni, a hajam a derekamig ér, én koszorúba hordom. A Lajoska olyan szép fiú lett, és jó is. Kázmárkról mikor tetszett hallani?

Joli néni elbúcsúzom, sok szeretet csókkal és minden jót kívánva... Klári

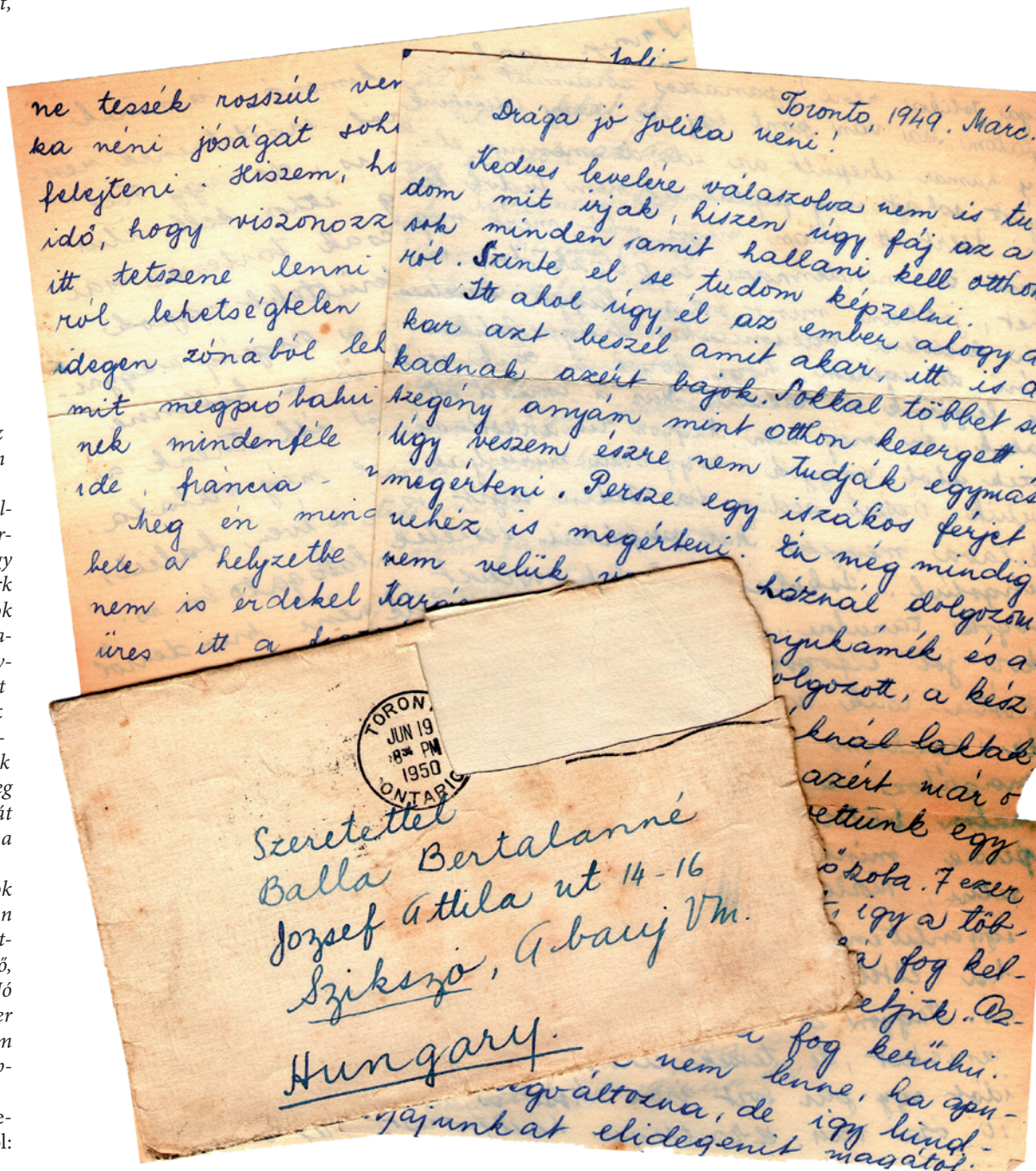
New Toronto, 1950. június 17.”

Ez volt az utolsó levél, amit Joli néni megőrzött. Nem tudom, hogyan alakult a sorsa Klárának a

továbbiakban. Remélem megőrizte tiszta lelkét, és megtalálta a párját is.

Joli néném nem vándorolt ki Amerikába, pedig foglalkoztatta a gondolat. Itthon maradt, és miután minden vagyonától megfosztották, új lapot nyitott a fővárosban. Nem tudott továbbtanulni, a vendéglátásban dolgozta le az életét második férjével együtt, éttermeket vezettek. Utolsó munkahelyéről, a Vendéglátóipari Főiskoláról, mint oktató vonult nyugdíjba.

Vécseyné Fedor Zsuzsa

Erzsébet tábor a Szent Mártonban

A járványhelyzet miatt izgultunk, lesz-e lehetőségünk elkészönni a gyermekektől, lezárni a tanévet. Örömmel nyugtáztuk, hogy az utolsó pillanatban kiírásra került a Erzsébet tábor pályázat.

Körülbelül 2 hetünk volt arra, hogy mindent megszervezzünk. Szerettünk volna minél több gyermeket bevonni, tudjuk, a tábor nagyon nagy segítség a szülőknek. Ügyelni kellett a járványügyi szabályok betartására. Táborozóknak és táboroztatóknak virológiai edukációs foglalkozáson kellett részt vennie. Két korosztályt terveztünk bevonni az alsó tagozatból. A leendő elsőöket szerettük volna megismerni, velük tölteni egy hetet. A

tanév sajátossága miatt elmaradt az iskolanyitogató, pedig ez egy remek lehetőség, hogy a gyermekek megismerjék az épületet, egymást és a pedagógusokat. A pályázat azonban sajnos ezt a korosztályt még nem engedte be. Szeretnénk a szülők hozzáállását megköszönni, akik nagyon gyorsan rendelkezésünkre álltak. Iskolanyitogató rendezvényünkkel kárpótoljuk őket, mely augusztus 31-én lesz. (Részletek majd az iskola honlapján).

A 12. A osztályosok osztályfőnökeként a következő gondolatokat gyűjtöttem össze osztályom egyik legjelesebb napjáról:

„A boldogságot nem lehet ajándékba adni, Egyetlen titka: adni, mindig csak adni. Jó szót, bátorítást, mosolyt, hitet, És sok-sok önzetlen tiszta szeretetet.”

(Johann Wolfgang von Goethe)

„Az ember életében olykor elkerülhetetlenül megjelennek nagyon várt és kevésbé várt események. A két véglet közös pontjainak ha-

talmas a jelentősége. Ezek a pillanatok emlékeztető állomások maradnak egész életünkben.” – ezekkel a gondolatokkal kezdte ünnepi beszédét Nyitrai Jurácsik Antónia igazgatónő, a június 15-én megrendezett ünnepélyes érettségi bizonyítványátadáson. A járvány miatt elmaradt a hagyományos ballagás. Így ekkor került sor arra is, hogy a végzősök méltó módon elbúcsúzzanak az iskolától.

„Rendkívüli időben rendkívüli bizonyítványosztás. 35 éve – amióta az intézményben tanítok –, soha nem kellett ilyen rendhagyó ballagást megvalósítani.” – emelte ki a városi televízióknak adott interjújában az igazgatónő.

A negyedik évfolyam diákjai nem tudtak volna elkészönni az alsó tagozattól, ha nincs ez a remek táborozási lehetőség. A két osztály szinte a teljes létszámmal, 40 fővel volt velünk június utolsó hetében. Egy olyan hetet próbáltunk nekik szervezni, ami méltó lezárása lehet az együtt töltött éveknél. Számos sportolási lehetőséget biztosítottunk, de természetesen a kézműves foglalkozások sem maradtak el.

Az iskola arculatához híven minden reggelt imával indítottuk és áldást kértünk a táborozókra, az időjárásra. Napi négyszeri étkezést biztosítottunk a résztvevőknek. Két külsős kiránduláson is részt tudtunk venni. Igaz, az egyik nem a pályázat terhére valósult meg, hanem igazgatóhelyettesünk, *Pohubi József* közbenjárásával egy fantasztikus napot tölthettünk el az Avalon parkban és sétálhattunk a tapolcai fák lombja alatt. A másik kiránduláson a Füzéri vár falait másztuk meg, majd pizzáztunk Telkibányán. Sajnos *Mézes Gergőnél* Vizsolyban már csak egy kis mézkóstolásra jutott idő, hisz a méhek nem szeretik a viharos időjárást, így velük nem „találkozhattunk”.

Nem maradhatott ki a programból az uszoda meglátogatása sem, melyet *Gál Péter* mindig szívélyesen bocsájt rendelkezésünkre. Örömmel használták a gyermekek a medencéket, a műfüves pályát és a trambulint is.

A sportversenyeket mindig élvezik a gyermekek, nem volt ez most sem másként. Nagy hangsúlyt fektettünk a csapatépítő játékokra is. Kedvenc eszközük a kooperációs ernyő lett, mely számtalan lehetőséget rejt magában.

Két turnusra adtuk be pályázatunkat, mindkét esetben 40 résztvevővel. A második turnus augusztus utolsó hetében lesz, melyen zömében harmadikosok és néhány másodikos vesz majd részt, az osztályfőnökök javaslata alapján. Ekkor is hasonló programokkal várjuk a gyermeket. Reméljük, ők is olyan jól fogják magukat érezni, mint elődeik.

Vargáné Gyömbér Eleonóra
táborvezető

Azért is volt rendkívüli ez az alkalom, mert egy nagyon tehetséges osztály az, aki átvehette az érettségi bizonyítványát. A 12. A osztály 7 tanulója az iskolában töltött idő alatt végig kitűnő tanuló volt és így az alapítványtól arany pecsétgyűrűt vehetett át munkája gyümölcseként.

Az elkészönnő diákok emlékfát is ültettek az iskola udvarára, ezzel emlékezve az alma materben töltött diák évekre.

Szakácsné Boza Ildikó
osztályfőnök

Diákok – munkában

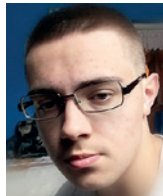
Szikszó Város Önkormányzata ebben az évben több mint hetven diákot foglalkoztatott nyári diákmunkán. A fiatalok három hetet dolgoztak a város különböző területein, és még egy kis zsebpénzt is kaptak. Arról kérdeztünk néhány diákot, hogy hol dolgozott, mi volt a feladata, és hogy érezte ott magát.

Magyar Zita (17), a szikszói Szent Márton Katolikus Gimnázium és Általános Iskola tanulója

– Az önkormányzat hoz osztottak be, azon belül több osztályon is voltam. Hol az adósoknál borítékoltam, holt iratokat rendeztem, vagy segített az iktatásban. Összegzésképpen élveztem, voltak kevésbé pörgős pillanatok persze, de a dolgozók kedvesek voltak és a hangulat is jó volt.

Keresztesi Balázs (17), a szikszói Szent Márton Katolikus Gimnázium és Általános Iskola tanulója

– Az uszodában kaptam munkát. Nagyon tetszett a munka, nem volt megterhelő, jól elvoltunk a munkatársakkal is, illetve egy kis betekintést nyerhettünk a nagybetűs életbe.

Kiss Gábor (16), a szikszói Szent Márton Katolikus Gimnázium és Általános Iskola tanulója

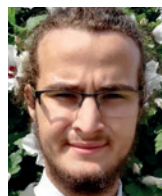

– Az Önkormányzati Hivatalban dolgoztam. Jól éreztem magam, jó volt a munka, nem volt nehéz. A hivatali dolgozók készséggel segítettek.

Csáti Leila Laura (21), Miskolci Egyetem Egészségügyi Kar, Orvosi Diagnosztikai Analitika szak – A Szikszó Városi Hivatalban dolgoztam. Irodai (boríték címzése stb.) illetve levélkihordási

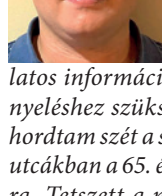
munkák voltak. Elégedett vagyok vele. Egyáltalán nem megterhelő, mivel nem fizikai munkát végzünk. Jó társaságban, jó hangulatban telnek a napjaink, és nem túl kötött a munkaidő.

Tóbiás Máté Levente (18), az

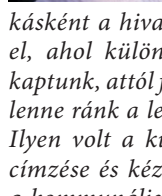
Avasi Gimnázium tanulója – A szikszói református egyház közönségénél dolgoztam, mivel oda kértem magam. Tetszett a munka, élveztem. Kiváltképp örülök annak, hogy a munkám által a református templomot szebbé tehettem.

Tóth Patrik (21), Miskolci Egyetem GTK Kereskedelem és Marketing szakának hallgatója

– A Szikszó jeggyel kapcsolatos információkat és a jegyigényléshez szükséges adatlapokat hordtam szét a számomra kijelölt utcákban a 65. év felettiiek számára. Tetszett a munka, jó volt az idősekkel beszélgetni, kedvesem viszonyultak hozzám, közvetlenek voltak. Köszönöm, hogy ebben az évben is részese lehettem a diákmunkások csapatának.

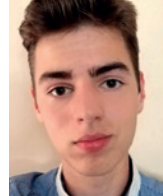
Szepesi Laura Eszter (21), Miskolci Egyetem Gépészmérnöki és Informatikai Kar, Műszaki Menedzser Szak

– Diákmunkásként a hivatalban helyeztek el, ahol különböző munkákat kaptunk, attól függően, hogy hol lenne ránk a legjobban szükség. Ilyen volt a különböző levelek címzése és kézbesítése, például a kommunális adó megszünte-

téséről. A munkát kifejezetten élveztem, mivel hasznosnak érezhettem magam. A diáktársaimmal remek légkört alakítottunk ki magunknak a munkánk során. Összességében ez a 3 hét kifejezetten jól telt.

Bényi Levente (17), a szikszói Szent Márton Katolikus Gimnázium és Általános Iskola tanulója

– Az önkormányzati hivatalban dolgoztam. Személy szerint nekem tetszett a diákmunka, egy remek közösségben dolgozhattam. Változatos feladatokat kaptunk a 3 hét alatt, amik jobban megismertették velünk a várost.

Varga Eszter (19), a miskolci Fráter György Katolikus Gimnázium tanulója

– Az egészségházban dolgoztam. Számomra ez a munka volt a legjobb választás. Ezalatt a 3 hét bele láttam az egészségház működésébe, láttam hogy a szikszói embereknek milyen nagy szüksége is

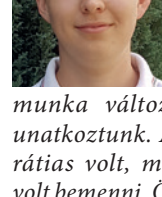
van az egészségügyre. Fejlődött a kommunikációs készségem, új embereket ismertem meg. Olyan tapasztalatokat szereztem, melyeket később tudok majd hasznosítani!

Bakó Réka (19), a Szent Márton Katolikus Gimnázium és Általános Iskola tanulója

– Én az uszodában dolgoztam, ahol sem a feladatok, sem a hely nem volt ismeretlen számomra, mert már tavaly nyáron is itt dolgoztam. Nagyon tetszett a munka, sok ismerősöm dolgozott itt, úgyhogy hamar eltelt a 3 hét.

Varga Levente (17), a miskolci Fráter György Katolikus Gimnázium tanulója

– Én a görög katolikusoknál dolgoztam. A munka változatos volt, nem unatkoztunk. A hangulat is barátságos volt, minden nap öröm volt bemenni. Örülök, hogy segíthettem a templom körüli kertet egy kicsit megszépíteni.

EGYÜTT
a MUNKAVÁLLALÁSÉRT
Borsod - Abaúj - Zemplén megyében
GINOP-5.1.5-16-2017-00009

www.munkaert-borsodban.hu

Álláskereső figyelem!

Érdekes hozzánk fordulnia:

- önéletrajzírás - együtt sikerebb!
- állásinterjúra való felkészítés - hogy Ön legyen a kiválasztott!
- személyre szóló tanácsadás - a biztosabb elhelyezkedés érdekében!

Kerüljünk kapcsolatba, hívja kollégáinkat:

- Homonnai Andrea +36 30 587 80 84
- Bóta József +36 20 250 39 21
- facebook.com/munkaertborsodban

Cégek megkeresését is várjuk!

SZÉCHENYI 2020

www.munkaert-borsodban.hu

BEFEKTETÉS A JÖVŐBE

Régi idők focija

A csapatfotókat Bilkay Attilánétól és Berindza Gábortól kaptuk.

1929. Az első szikszói labdarúgócsapat. Sajnos Ági néni csak egyetlen – a bal oldalon fekvő – játékost ismeri, aki az édesapja, *Butora János* (1909–1985). Butora bácsira még biztosan sokan emlékeznek, egykor a főtéren lévő fodrászüzletben dolgozott.

Az 1952–'53-as bajnokság. Mivel a csapatnak még van élő tagja, így megtudhattuk, hogy kik vannak a képen. Álló sor, balról jobbra: *Móré József* intéző, *Bilkay Attila*, *Berindza György*, *Lencsés József*, *Vitéz József* edző. Középső sor: *Tuksár István*, *Kiss József*, *Fekete József*, *Hajzso János*, *Kerekes István*. Alsó sor: *Magyar László*, *Csordás Pál*, *Righetti Pál*.

Álló sor, balról jobbra: *Móré József* edző, *Kádas Andor*, *Bódi István*, *Kóta Sándor*, *Righetti Imre*, *Juhász Béla*, *Kiss József*, *Vitéz József* edző. Guggoló/térdelő sor: *Ferencz Barna* (Paszta), *Rusz Lajos*, *Piskóti László* (Fikó) csapatkapitány, *Berindza György*, *Pogány László* (Csiri), *Szuha Ferenc* (Szusza), *Csordás Pál*.

Születési helye: Szikszó

Ugye, milyen gyakran találkozunk ilyen ismerősökkel? Valaha Szikszón sokan születtek, egészen addig, amíg be nem zárt a kórház szülészeti osztálya. Ma már nem tudják senkinek az anyakönyvébe beírni, hogy „születési helye: Szikszó”. Szikszón persze nem csak szikszói lakosok születtek, hiszen ide hozták szülni az anyákat egész Abaújból. Mindenesetre jó érzést azt olvasni, egy-egy híres ember életrajzában azt látni, hogy születési helye: Szikszó

Pogány László (Szikszó, 1954. október 23.) Olimpiai válogatott labdarúgó, csatár. A Ferencvárossal 1980–81-ben bajnoki címet nyert.

Édesapja hosszú ideig játszott a szikszói labdarúgó csapatban, majd elköltöztek Tiszaújvárosba, (a települést akkor még Tiszaszederkénynek, később Leninvárosnak hívták.)

Tíz évesen kezdte a labdarúgást a Tiszaszederkényi MTK (1970-től Leninvárosi MTK) csapatában. 1972-ben igazolta le a Ferencváros, ahol az ifjúsági és tartalékcsoportban szerepelt. 1975–'76-ban két éves sorkatonai szolgálatát Szentendrén, a Kossuth KFSE csapatánál töltötte. Ezután visszatért a Fradihoz és az élvonalban is bemutatkozott. 1981-ben bajnoki címet, ezen kívül három ezüst- és egy bronzérmet szerzett a csapattal. 1978-ban MNK győztes, három alkalommal döntős. 1986-ban egy ideig a másodosztályú Budaörsi MTE csapatában játszott. 1989-ben az ESMTK-ban (Erzsébeti Spartacus MTK) fejezte be az aktív labdarúgást.

1979 és 1983 között 6 alkalommal szerepelt az olimpiai válogatottban.

Pogány László ma már nyugdíjas, előtte a budaörsi önkormányzatnál dolgozott. A régi Fradi játékosokkal tartja a kapcsolatot, gyakran találkoznak.

A Ferencváros 1980/81. évi labdarúgó bajnoksácapata. Alsó sor, középen: Pogány László.

1980. a Ferencváros játékosaként

2019. Immár nyugdíjasként

Bringás sikerek

Izsó Norbert 19 éves fiatalember, a Szent Márton Gimnázium 12-es tanulója már sok-sok kerékpárversenyen és sikeren van túl. A közelmúlt versenyeiről, és a jövőről beszélgettünk.

• Hol voltál legutóbb versenyen?

I.N.: A koronavírus miatt sok verseny elmaradt, most kezd újra beindulni az élet. A hétvégén rendezték meg a TOP MARATHON sorozatban a „Bükk Marathon” versenyt. Ez volt a sorozat első állomása. Tavaly öt versenyszakaszból állt, aminek a végén az összetett versenyt megnyertem. A járványhelyzet miatt az idén csak három állomása lesz a sorozatnak. A második a Balatonnál, míg a harmadik Nagykovácsiban. Nos, a Bükk Marathon versenyen, ahol terepen, erdei utakon kellett kerekézni 58 km-t, a korosztályomban a 4. helyen végeztem, az abszolút kategóriában pedig a 11. helyen.

• Legközelebb hol lesz verseny, amin részt szeretnél venni?

I.N.: Most, a hétvégén Szlovákiába megyek. Poprád mellett lesz egy hasonló verseny, mint a Bükk Marathon. Voltam ott tavaly is, akkor az erős mezőnyben, a sok külföldi között a negyedik helyen végeztem.

• Úgy hallottam, hogy pár hete a Balaton felvidéken is voltál, ahol az a hatalmas, tömeges bukás volt. Mesélnél erről valamit?

I.N.: A verseny Tótvázsonyban volt. Országúton volt ugyan a verseny, de emelkedőkkel és nagy lejtőkkel. Több mint 200 induló volt, és a szervezők együtt indítottak mindenkit, amatőröket, profikat. A rajt után nem sokkal, volt

egy emelkedő, majd egy meredek lejtő, ahol nagyon be lehetett gyorsulni. Elég volt annyi, hogy az egyik versenyző, műszaki hiba miatt bukott, ami aztán tömeges bukáshoz vezetett. És szerencsésen megúsztam, ki tudtam őket kerülni, csak a bringámon esett egy kis karcolás. Tekertem tovább, majd egy kör után tudtam meg, hogy leállították a versenyt.

• Gondolom, nem olcsó dolog egy igazi kerékpáros felszerelés?

I.N.: Egy olyan kerékpár, amin már versenyezni lehet, fél millió forintnál kezdődik, s a plafon a csillagos ég. Aztán kellenek kiegészítő felszerelések, mint a bukósikak, speciális cipő, ruha, stb. És persze minden versenyen van nevezési díj is.

• A versenyekre hogy szoktál utazni?

I.N.: A szüleim elkísérnek minden versenyre. Együtt megyünk, az autóval visszük a kerékpárt is. A szüleim egyébként is sokat segítenek, amiért ezúton is köszönetet mondok nekik.

• Sok sikert a versenyekhez, s mivel érettségi előtt állsz, ahhoz is jó felkészülést kívánok!

(mi)

Lapzártakor kaptuk a hírt, hogy Norbi a Mogyoródon megrendezett „Tour de Ring” nevű, 105 km-es versenyen az U23-as kategóriában az 1. helyen végzett.

Szikszerű a válogatottba

Legutóbbi számunkban rövid hírt adtunk róla, hogy a szikszerű gimnázium tanulója, Szarvas Lilla, aki egyébként a DVTK-ban kosárlabdázik, meghívást kapott az ifjúsági kosárlabda-válogatott edzőtáborába.

Lilla azóta túl van az edzőtáboron, s a szikszerű uszoda aulájában beszélgettünk.

• Először egy nagy gratuláció, hiszen személyesen nem találkoztunk azóta. Felfogtad már egyáltalán, hogy milyen megtiszteltetés ért, hogy meghívtak a ifjúsági kosárlabda-válogatottba?

Sz.L.: Nagyon jólesett a válogatott meghívó, amikor megkaptam, de ahogyan telik az idő, úgy egyre jobban érzem a visszajelzésekből, hogy ez hatalmas elismerés.

• Ki válogatott be? Vagyis, kitől kaptad a meghívást?

Sz.L.: Völgyi Péter edző, a magyar leány U 18-as kosárlabda válogatott szövetségi kapitánya, egyben ő az Aluinvent DVTK sportszakmai igazgatója. Rajtam kívül még két miskolci és egy ózdi lány kapott meghívást, akikkel együtt játszottunk a DVTK-ban. Összesen 15-en voltunk az edzőtáborban.

• Hogy nézett ki egy napotok az edzőtáborban?

Sz.L.: Az ébresztő után, nyolctól reggeli, majd 9 órától másfél óráig edzés volt. Ebéd után volt egy kis pihenő, ahol mindenki kedve szerint lazított, vagy pihent. Fél négytől egy kétórás edzés következett, ahol többnyire a különféle taktikai variációkat gyakoroltuk.

• Ezen kívül volt még valami emlékezetes élményetek ott?

Sz.L.: Igen! Ugyanakkor volt edzőtáborban a felnőtt magyar kosárlabda válogatott is, így belemehettünk az ő edzésükbe is.

Nagy élmény volt közelről látni a legjobb magyar női kosarasokat!

• Hogy idáig jutottál, ahhoz nagy szorgalom és kitartás kellett, mellette sok lemondás, hiszen edzésekre, mérkőzésekre kell járni. Kik voltak az edzőid, akiknek köszönheted a fejlődésedet?

Sz.L.: Az első edzőm Lengyel József tanár úr volt, ő biztatott, hogy kezdjek el kosárlabdázni. Aztán Király Sándornak, a kosárlabda akadémia igazgatójának is sokat köszönhetek, és a már említett Völgyi Péternek. Meg kell említe-

nem mindenképpen Tóth Viktort, a jelenlegi edzőmet, akivel két éve dolgozunk együtt. De köszönettel tartozom szüleimnek is, akik időt és fáradságot nem kímélve hordanak edzésre, és a mérkőzésekre.

• Milyen terveid vannak, mit szeretnél elérni a sportágban?

Sz.L.: Augusztus 1-től a magyar bajnokság U 18-as, vagyis a junior korosztályába léptem. Csapatommal, a DVTK Akadémiával szeretnék minél jobb eredményeket elérni a bajnokságban, és úgy játszani, hogy a következő alkalommal is meghívjanak a válogatottba.

(mi)

Nyári rendezvények

Gumimaci bemutatja

Gumibogyószörppel kínáltuk az ovis gyerekeket, akik utána elkészíthették saját készítésű gumicukraikat. A mese főcím-dalát pedig együtt énekelhették a gyerekek Tami macival.

Semmi beszéd

Újabb szikszói író, Nemes P. Ferenc mutathatta be novelláskötetét a könyvtárban. A nagy érdeklődést kiváltó rendezvényen neves művészek működtek közre, Gáspár Tibor színművész és Waszlavik „Gazember” László zenész.

Mamma Mia 2

Nagy eső után, teltházassal, nagyszerű színházi produkció várta az érdeklődőket a Sodrás Színtársulat előadásában.

Majom és a krokodil

A autósorozat frissen pattogatott kukorica dukált, ahogy kell.

Sárkánybuli

Igazi „sárkányos” hangulat volt rendezvénytermünkben, hiszen a gyerekek végignézték egy izgalmas sárkányos mesét, majd elkészíthették saját sárkányukat is, amit a hivatal udvarán ki is próbálhattak.

Augusztus 20.

néptáncgyűttes

TABÁNI ISTVÁN